

- 3) Niezależnie od powyższych pytań, czy w zgodności z podstawowymi zasadami rachunkowości oraz celem i rolą obowiązku ogłaszania, ustanowionymi w art. 2, 31, 47, 48 i 51 czwartej dyrektywy, z prawem do rzetelnego procesu sądowego ustanowionym jako ogólna zasada prawa w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) oraz z podstawowymi zasadami pewności prawa i proporcjonalności pozostają działania organu podatkowego państwa członkowskiego polegające na ustaleniu różnicy podatku obciążającej podatnika będącego osobą prywatną na podstawie przepisów ustawy o rachunkowości z tego tylko powodu, że podatnik z powodów, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie mógł udostępnić organom podatkowym wszystkich dokumentów księgowych spółek handlowych, które były niezależne od tego podatnika w czasie kontroli podatkowej lub zostały wykreślone z rejestru, aby wykazać, że wpłacił on do kasy tych spółek kwoty w gotówce, które otrzymał ze względu na funkcje, które wykonywał wcześniej w tych spółkach lub na podstawie umowy, lub które zostały przekazane na jego rachunek prywatny, w związku z czym organ podatkowy przypisuje podatnikowi brak lub niewystarczający charakter dokumentów księgowych spółki, którymi nie mógł on dysponować ze względu na obiektywne przeszkody w czasie kontroli podatkowej, na które to dokumenty podatnik ten nie mógł mieć wpływu ani w kwestii ich tworzenia, ani sposobu ich sporządzenia?
- 4) Czy motyw i art. 2, 31, 47, 48 i 51 czwartej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przestrzeganie przewidzianych w nich obowiązków prowadzi do powstania prawnego domniemania zgodności danych zawartych w opublikowanych rocznych sprawozdaniach finansowych z podstawowymi zasadami rachunkowości, w szczególności z zasadą prawdziwości i zasadą uzasadnienia, a także z opartymi na nich dokumentach księgowych?
- 5) Czy jest zgodne z art. 2, 31, 47, 48 i 51 czwartej dyrektywy oraz z prawem do rzetelnego procesu sądowego ustanowionym w art. 47 Karty oraz z podstawowymi zasadami pewności prawa, pierwszeństwa i skuteczności prawa Unii działanie organów podatkowych polegające na tym, że nie wzruszając domniemania prawnego związanego z przestrzeganiem przepisów czwartej dyrektywy, nie uznają one, że określone dokumenty księgowe sporządzone zgodnie ze standardami rachunkowości stanowią same w sobie wiarygodne dowody?
- 6) Czy jest zgodne z art. 2, 31, 47, 48 i 51 czwartej dyrektywy oraz z prawem do rzetelnego procesu ustanowionym w art. 47 Karty oraz z podstawową zasadą pewności prawa działanie polegające na nieprzyjęciu przez organ podatkowy opublikowanych rocznych sprawozdań finansowych spółki jako danych z zakresu kontroli dokumentów księgowych (dowodów wpłat) dostosowanych co do formy i dostarczonych przez podatnika będącego osobą prywatną, ani też potwierdzających je zeznań lub oświadczeń, podnosząc, że nie są one same wystarczające, gdyż do wiarygodnego wykazania danych przepływów środków będących przedmiotem sporu wymagana jest pełna dokumentacja rachunkowa spółki dotycząca rozpatrywanego roku podatkowego? Czy z wyżej wymienionych artykułów czwartej dyrektywy można wywnioskować, że moc dowodowa prowadzonej zgodnie z nimi pełnej dokumentacji rachunkowej jest w odniesieniu do dowodu płatności gotówkowych dokonywanych z rachunku bankowego spółki wyższa niż moc dowodowa rocznych sprawozdań finansowych ogłoszonych zgodnie z art. 48 i 51 czwartej dyrektywy, czy też mocy dowodowej niektórych dowodów wpłat sporządzanych zgodnie z tymi samymi zasadami rachunkowości?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Czwarta dyrektywa Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek (Dz.U. 1978, L 222, s. 11; s. 55)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 13 kwietnia 2023 r. – Paolo Beltrami S.p.A./Comune di Milano**

(Sprawa C-235/23)

(2023/C 235/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca środek odwoławczy: Paolo Beltrami S.p.A.

Druga strona postępowania: Comune di Milano

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 16, 49, 50 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 4 protokołu 7 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka – EKPC, art. 6 TUE oraz zasady proporcjonalności, konkurencji, swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, o których mowa w art. 49, 50, 54 i 56 TFUE, stoją na przeszkodzie przepisowi prawa wewnętrznego (zawartemu w art. 75 dekretu ustawodawczego nr 163 z 2006 r.), który przewiduje zastosowanie przepadku wadium jako automatyczną konsekwencję wykluczenia przedsiębiorcy z postępowania o udzielenie zamówienia na roboty budowlane, także niezależnie od okoliczności, czy podmiot ten jest zwycięzcą przetargu?

Odwwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 8 lutego 2023 r. w sprawie T-522/20, Carpatair/Komisja, wniesione w dniu 17 kwietnia 2023 przez Komisję Europejską

(Sprawa C-244/23 P)

(2023/C 235/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Georgiopoulos, F. Tomat, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Carpatair SA, Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.), Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara – Traian Vuia” SA (AITTV)

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) z dnia 8 lutego 2023 r. w sprawie T-522/20 Carpatair/Komisja, w zakresie, w jakim uwzględnił on drugi zarzut w tej sprawie i stwierdził, że Komisja naruszyła prawo, uznając, że umowy zawarte w latach 2008 i 2010 między Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara – Traian Vuia” SA (AITTV) a Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.) nie przyniosły korzyści Wizz Airowi;
- oddalenie drugiego zarzutu w sprawie T-522/20, oraz
- obciążenie Carpatair SA kosztami obu postępowań.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność art. 2 decyzji Komisji (UE) 2021/1428 ⁽¹⁾ z dnia 24 lutego 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA. 31662 – C/2011 (ex NN/2011) wdrożonej przez Rumunię na rzecz międzynarodowego portu lotniczego w Timișoarze – Wizz Air w zakresie, w jakim stwierdza on, że opłaty lotniskowe ogłoszone w zbiorze informacji lotniczych z 2010 r. oraz umowy zawarte pomiędzy Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara – Traian Vuia” SA (AITTV) a Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.) w 2008 r. (w tym aneksy do tych umów z 2010 r.) nie stanowią pomocy państwa.

Na poparcie odwołania od wyroku Komisja podnosi jeden zarzut.

Uzasadnienie odwołania: w pkt 179–201 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo dokonując wykładni art. 107 ust. 1 TFUE, uchybił ciężącemu na nim obowiązкови uzasadnienia, przedstawiając niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie oraz błędnie przedstawiając i interpretując zaskarżoną decyzję. Zarzut ten składa się z pięciu części:

- Część pierwsza: w pkt 186–192 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo dokonując wykładni art. 107 ust. 1 TFUE, w szczególności w odniesieniu do zastosowania kryterium podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Sąd naruszył prawo, uznając, że brak uprzedniej oceny jest sam w sobie decydującym elementem stosowania tego kryterium.